

عنوان مقاله:

دشواژه ها در آثار ادبی معاصر فارسی: مطالعه موردی آثار صادق هدایت و صادق چوبک

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشهای میان رشته ای زبان و ادبیات فارسی، دوره 1، شماره 1 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

نسرین دهانی سمیرمی - گروه زبان انگلیسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه یاسوج، یاسوج، ایران

مژگان هوشمند - دانشگاه یاسوج دانشکده علوم انسانی گروه زبان انگلیسی

رضا رضایی - گروه زبان انگلیسی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه یاسوج، یاسوج، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر می‌کوشد تا دشواژه‌ها را در برخی از آثار مشهور ادبیات داستانی فارسی واکاوی کند. بدین منظور در این پژوهش به صورت موردی به بررسی آثار صادق هدایت (کتاب بوف کور و و سگ ولگرد) و صادق چوبک (تنگسیر و سنگ صبور) پرداخته شده است. روش پژوهش کیفی- کمی و براساس رویکرد وارداف (۱۹۹۲) در زبان شناسی اجتماعی است. در پژوهش حاضر انواع دشواژه‌های جنسی، حیوانات، خانواده، مذهب، مرگ، بیماری، دشواژه‌های عمومی (در برگزیده حوزه‌های کلی و متفاوت از موارد پیشین) مورد بررسی قرار می‌گیرد. نتیجه پژوهش بیانگر این امر است که دشواژه‌های مربوط به مرگ و حالات روانی- جسمی در آثار هدایت بیشتر از دشواژه‌های دیگر به کار رفته، اما در مقایسه با آثار چوبک از بسامد وقوع کمتری برخوردار است؛ در حالی که چوبک در آثار خود بیشتر دشواژه‌های جنسی، حالات دفعی و حیوانات را به کار برده است. در آثار هر دونویسنده، مردان درگیر ویژگی‌های روانی و جسمی هستند و دردها و رنج‌های خود را با استفاده از دشواژه‌های روانی- جسمی و جنسی بیان می‌کنند. آثار پیکره آینه تمام نمای جهل و بدبختی مردم ایران در آن دوره است. شخصیت‌های زن نیز به نوبه خود درگیر خرافه پرستی، جهل و بدبختی بوده و وجوه شخصیتی خود را با استفاده از واژه‌هایی که مربوط به حالات جنسی و روحی روانی، شکل داده‌اند.

کلمات کلیدی:

دشواژه، جنسیت، زبان شناسی اجتماعی، صادق هدایت، صادق چوبک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1458821>

